

[Arne Larsen.]

ge, der byggede efter 20 pct.s reglen, efter sådanne retningslinjer, at disse ikke har måttet udrede avancer eller det ydede statstilskud.

Kun i Københavns kommune har man så nogenlunde holdt sig til lovens ånd og bogstav, selv om der også her har været benyttet forskellige principper ved frigørelse af tilskudsbestemmelserne. Det er derfor især i København, vi i dag har et problem, og hvor der må skabes en retfærdig og fornuftig afviklingsordning. Københavns magistrat og det udvalg, som i Københavns kommune fører kontrol med disse ejendomme, har ikke ment at kunne ændre sin praksis og har henstillet, at der gennemføres lovbestemmelser for at få en tilfredsstillende løsning af problemet, og dette har den højtærede boligminister imødekommet med det lovforslag, vi i dag behandler.

Som sagt er vi i mit parti principielt af den opfattelse, at når man har modtaget tilskud eller lån eller garantier for lån af det offentlige for at løse et boligproblem, må man også finde sig i, at det offentlige får ret til at føre kontrol både med lejefastsættelsen og med, at boligen ikke udnyttes i spekulationsøjemed. Sådanne bestemmelser er jo hele det almennyttige boligbyggeri underkastet gennem den godkendelse af boligselskabernes vedtægter, som udelukker spekulation med disse ejendomme, hvorimod private ikke er underkastet en sådan kontrol, hvilket de efter vor opfattelse burde være. Boligen bør i det hele taget være fri for spekulation, men så længe de nuværende samfundstilstande råder, er dette næppe gennemførligt i hele sin udstrækning. Hvor stat og kommune imidlertid er med i billedet og yder tilskud, bør spekulation være helt og aldeles udelukket. Men det er klart, at der bør være lighed for loven; der bør ikke være nogen forskelsbehandling. Det bør ikke være en tilfældighed — betinget af, hvilken kommune man bor i — om frigørelsesbestemmelserne er lempeligere eller strengere. Derfor, og kun ud fra dette syns-

punkt — og fordi man altså har haft en forkert administration af denne lovgivning, der har stillet borgerne ulige — kan vi gå med til en afvikling, som efter vor opfattelse bør være ensartet for hele landet.

Dog må jeg sige, at vi finder frigørelsesbestemmelserne i §§ 2 og 3 noget for lempelige. I henhold til disse bestemmelser skal man kunne frigøre sig for tilskudsbestemmelserne, såfremt man tilbagebetaler det oprindeligt ydede tilskud med et tillæg på 100 pct. Såfremt man begærer frigørelse inden den 1. juli 1965, kan man slippe med et tillæg på 75 pct. I henhold til bemærkningerne var 1914-pristallet steget til 200 på det tidspunkt, da disse boliger opførtes, og i 1963 beregnedes det samme pristal til 513. Ville det da ikke være rimeligere at forlange et tillæg på 150 pct. og stryge det punktum, hvorefter man kan få procenten nedsat til 75, såfremt man begærer frigørelse inden den 1. juli 1965? Mig forekommer det, at den foreslåede bestemmelse vil begunstige folk med en vis kapital.

Ligeledes finder vi bestemmelsen om, at man i de kommuner, hvor frigørelsesbestemmelserne har været fortolket endnu lempeligere, skal fortsætte med en sådan lempeligere afvikling, uheldig.

Derved beholder man efter min opfattelse uligheden, og jeg ville da mene, at det var lighed, vi tilstræbte med denne lovgivning.

De ved denne ordning indvundne midler til fordel for stats- og kommunekassen bør efter vor mening stilles til rådighed for det almennyttige boligbyggeri, enten som tilskud til opførelse af lejligheder eller til gennemførelse af påtrængende saneringsopgaver, som der jo er mange af ud over landet.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige en saglig medvirken til løsningen af disse problemer.

Rimstad: Af en sag som den, vi her behandler, ses det tydeligt, hvor forsigtige lovgiverne skal være, når de arbejder med økonomiske og finansielle forslag, hvis gyldighedsperiode er blot en lille smule